

Fernando Lara

Abans d'arribar a casa, ahir a la tarda, havia comprat *Fotogramas* i *Cinemanía*. El seu quiosquer, Micky, les hi tenia reservades des de feia més de deu dies, i la va renyar, en broma, per la tardança en recollir-les:

—“Pareix mentida (amb tot el que representa això del cinema per a tu)” —li va dir el jove. L'aparent renyada era una forma com qualsevol altra de travar conversa, perquè era bastant clar que, a Micky, li agradava, la seva clienta, o, almenys, ella s'hi divertia pensant-ho.

Va guardar les revistes en la tauleta de nit, davall de diverses peces de roba. Havia d'amagar-les bé, perquè no suportava que el seu germà les hi agafàs i les hi espanyàs amb les seves manasses, amb la seva forma de doblegar-les i amb aquest maleït costum de passar les pàgines mullant-se amb saliva el dit índex. Per fruit d'un llibre o d'unes revistes necessitava que fossin completament noves (Micky ja sabia que era una condició inexcusable si volia que ella compràs), i així les deixava també després d'haver-les llegit, per col·leccionar-les després com si ningú no les hagués palpat.

—“Són ximpls manies de perfeccionista” —va protestar una vegada sa

mare; ella ni tan sols li va replicar, perquè potser fos veritat, però, amb això, no feia mal a ningú— en tot cas, al totxo del seu germà— i reafirmava la seva idea que, fos quin fos el contingut, una revista o un llibre eren objectes bells que valia la pena conservar sense cap deterioració.

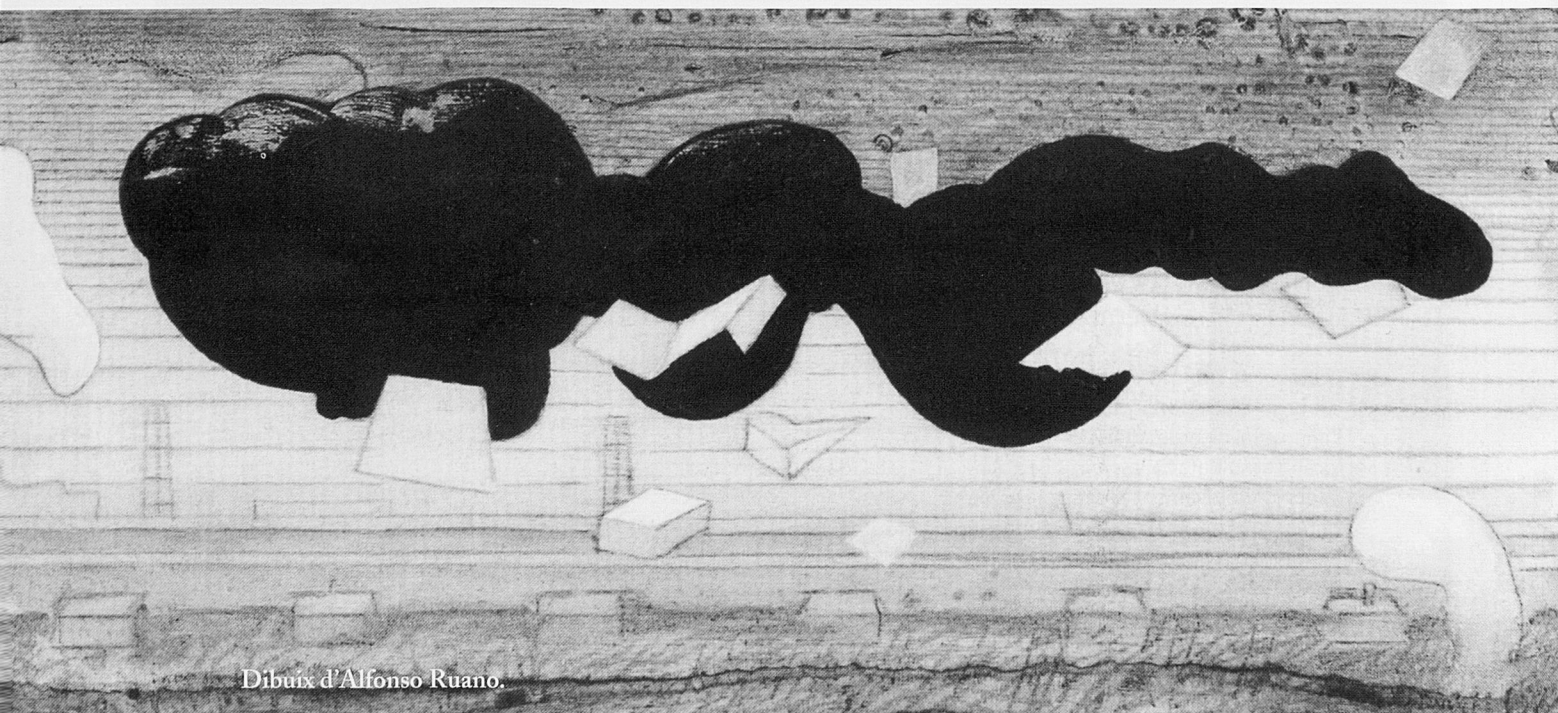
Li va costar aixecar-se tan prest, quan, a casa, encara tots dormien i havia de desdejunar tota sola. Va obrir lentament la porta del dormitori del seus pares, per si s'havien despertat amb el renou de les seves passes damunt del parquet. No, seguien dormint; els va deixar una nota damunt la taula de la cuina. “Tornaré tard perquè me'n vaig al cine. No m'espereu per sopar. Una besada.”

Hi havia, a l'estació, menys gent de l'habitual, a causa de la vaga que, com havia escoltat a la ràdio, hi havia convocat a la universitat. Amb la carpeta en què hi duia les dues revistes ben agafada, va pujar al tren i va poder trobar seient sense gaires problemes. No era supersticiosa, però, començar el matí podent anar asseguda fins a Atocha, li augurava que aquell podria ser un dia estupend. Segur que, ara que tenia horari seguit i li quedaven les tardes lliures, podria gaudir a voler del cine; avui mateix havia quedat amb Nuria i Manuel per anar veure, als Renoir, *21 grams* i *Lost in Translation*. Li encantava

enllaçar dues pel·lícules, o més, si era possible, i envejava els qui anaven a festivals, que encadenaven sessió rere sessió. Alguna vegada demanaria vacances per anar a Valladolid o a Sant Sebastià i fer-se un tip, corrent de sala en sala, potser amb Christian, el xicot francès que havia conegut en un campament i, tan cinèfil com ella, li havia promès venir a Espanya per passar junts un festival. D'il·lusió, també se'n viu...

Un esclat sec va esqueixar el matí. Vora el seu cadàver, envoltada de molts d'altres, només s'hi varen trobar un sabata esportiva, una casset de butxaca, una casset de Serrat i trossos d'una carpeta vermella, amb adhesius de *No a la guerra* i imatges de pel·lícules. I, gairebé tapant el seu cos, les pàgines disperses de *Cinemanía* i *Fotogramas* que, aquesta vegada, ja no podria guardar com a ella tant li agradava. ■

(*) Conte traduït al català original de Fernando Lara, director, des de fa 20 anys, de la SEMINCI, Festival Internacional de Cinema de Valladolid. Fernando Lara, qui justifica els festivals a partir de l'interès dels creadors per contemplar el resultat de les seves pel·lícules a través del contacte amb els espectadors, publica aquests contes al llarg de la setmana en els fulletons informatius que es distribueixen entre els assistents. A partir d'ara també *Temps Moderns* els reproduirà mensualment.

Dibuix d'Alfonso Ruano.